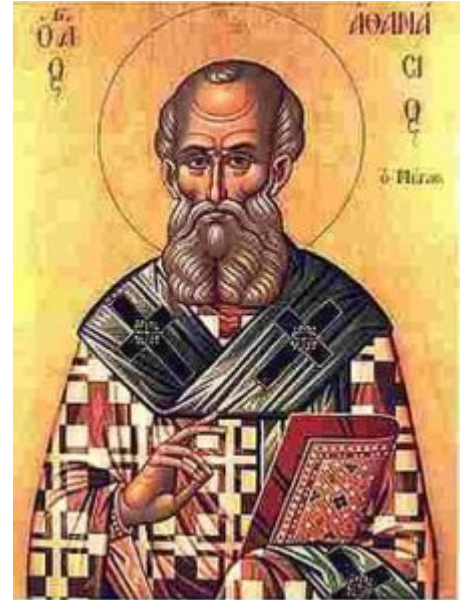

Απ' τον «ανθόκηπο» του Χριστιανισμού: Άγιος Αθανάσιος

Ο Άγιος Αθανάσιος, υπήρξε μέγας εχθρός του Ελληνισμού συμμετείχε σε μαζικές καταστροφές έργων τέχνης των προγόνων μας και ήταν αυτός που απαγόρευσε την ονομασία «Έλληνα» και την αντικατέστησε με το «Ρωμιός». Προέτρεπε τούς βυζαντινούς κατακτητές της πατρίδος μας σε σφαγές Ελλήνων και απειλούσε με αφορισμό όποιον τολμούσε να αναφερθεί σε οτιδήποτε ελληνικό. Έγραψε βιβλίο με τίτλο «Κατά των Ελλήνων» όπου καταφέρεται με λύσσα κατά του Ελληνισμού και της ελληνικής φιλοσοφίας. Αυτόν τον ανθέλληνα τιμούν οι Ιουδαίοχριστιανοί, αποδεικνύοντας για μια φορά ακόμα ότι αν είσαι χριστιανός δεν μπορεί να είσαι Έλληνας...

Ο Μέγας και Άγιος της 18ης Ιανουαρίου

«Ουκούν ει μήτε άνθρωπος απλώς μήτε μάγος μήτε δαίμων τις εστίν ο Σωτήρ, αλλά και την παρά ποιηταίς υπόνοιαν και δαιμόνων φαντασίαν και Ελλήνων σοφίαν τη εαυτού θειότητι κατήργησε και επεσκίασε».

(Άγιος Αθανάσιος, «Κατά Ελλήνων», κεφ. 48, παρ. 9).

Ο Αθανάσιος, Άγιος και Μέγας της Ορθόδοξης Εκκλησίας, γεννήθηκε το 295 μ.Χ. στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, πιθανότατα από ελληνικής καταγωγής γονείς. Από πολύ μικρή ηλικία κατηχήθηκε στον Χριστιανισμό ξεχνώντας ολοκληρωτικά την καταγωγή του. Κατά την εφηβεία του μαθήτευσε δίπλα στον φανατικό ασκητή Άγιο Αντώνιο τον Μέγα, στην έρημο της Ερυθραίας. Ο δάσκαλός του πέθανε στην έρημο μέσα σε ένα ξεροπήγαδο προσευχόμενος στον Γιαχβέχ.

Ο Αντώνιος, κατά την περίοδο που ασκήτευε, δεν άλλαξε ποτέ κανένα ένδυμα, δεν έπλυνε ποτέ το σώμα του και τρεφόταν μέρα παρά μέρα με ένα ξερό παξιμάδι. Γυναίκα δεν γνώρισε ποτέ (Εγκυκλοπαίδεια «Ήλιος», λήμμα «Άγιος Αντώνιος»). Τα οράματά του με μεταφυσικά όντα και η κατά φαντασίαν μάχη του με τον ίδιο τον Διάβολο ήταν οι πνευματικές καθημερινές του ενασχολήσεις. Με τις παράλογες και σχιζοφρενικές αυτές διδαχές γαλουχήθηκε ο χαρακτήρας του Αγίου

Αθανασίου, ενός απ' τους πλέον φανατικούς ανθρώπους της ιστορίας.

Κατά την περίοδο του 4ου μ.Χ. αιώνας, στην επικράτεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ήταν σε εξέλιξη ένας ανελέητος διωγμός εναντίον των Ελλήνων, που καθοδηγείτο από χριστιανούς. Την ίδια εποχή, κορυφώνονταν και οι αλληλοσφαγές μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών αιρέσεων. Τα σχίσματα πλήθαιναν, καθώς και ο αδυσώπητος εμφύλιος πόλεμος αναμεταξύ τους για το ποιο δόγμα θα επικρατούσε ως επίσημη θρησκεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Το 328 μ.Χ. και σε ηλικία τριάντα τριών περίπου ετών, ο Αθανάσιος ανέλαβε τον πατριαρχικό θρόνο της Αλεξάνδρειας. Ήταν μικρόσωμος και φιλάσθενος, αλλά τρομερά δραστήριος και πανούργος. Σύμφωνα με όλους τους υποστηρικτές του, αλλά και τους μη, μέθοδοί του ήταν οι κολακείες, οι δωροδοκίες, οι πλαστογραφίες, οι συκοφαντίες, η βία ενάντια στους εχθρούς του, οι πυρπολήσεις ναών και οι δολοφονίες. Απ' την Αλεξάνδρεια ο Αθανάσιος εκδιώχθηκε πέντε φορές μέσα σε μία χρονική περίοδο 18 ετών. Ο Γερμανός ιστορικός και πρώην ιερέας Καρλ Χάινς Ντέσνερ στο έργο του «Η εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού» λέει για τον Αθανάσιο: *«Υπήρξε ένας απ' τους σκληρότερους και πιο αδίστακτους εκκλησιαστικούς δημαγωγούς»* (σελ. 475).

Επίορκοι «έκλεψαν» την πατριαρχία υπέρ του Αθανασίου

Η εκλογή του στο αξίωμα του πατριάρχη έγινε με τον πλέον σκοτεινό και αμφιλεγόμενο τρόπο, αφού απ' τους πενήντα τέσσερις εκλέκτορες αρχιμανδρίτες τον χειροτόνησαν μόνον οι επτά, που παρεμπιπτόντως ήταν και επίορκοι: *«Ταύτα μεν Απολλινάριος γράφει περί Αθανασίου, οι δε από της Αρείου αιρέσεως λέγουσιν ως Αλεξάνδρου (προηγούμενος πατριάρχης) τελευτήσαντος εκοινώνουν αλλήλοις οι τα Αλεξάνδρου και Μελιτίου φρονούντες, συνελθόντες τε εκ Θηβαίδος και της άλλης Αιγύπτου πεντήκοντα και τέσσαρες επίσκοποι ενωμότως συνέθεντο κοινή ψήφω αιρείσθαι τον οφείλοντα την Αλεξανδρέων εκκλησίαν επιτροπεύειν· επιορκίσαντας δε επτά τινας των επισκόπων παρά την πάντων γνώμην κλέψαι του Αθανασίου χειροτονίαν και δια τούτο πολλούς του λαού και των ανά την Αίγυπτον κληρικών αποφυγείν την προς αυτόν κοινωνίαν»* (Σωζομενός, «Εκκλησιαστική Ιστορία», βιβλίο 2, κεφ. 17, 4). Η παράνομη και σκανδαλώδης αυτή εκλογή του, δημιούργησε μεγάλες αναταραχές. Πιστοί του Αθανασίου προέβησαν σε ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις και δολοφονίες εναντίον όσων αμφισβητούσαν τον ποιμένα τους. Η δράση του αγίου επικεντρώθηκε κυρίως εναντίον των αρειανιστών και των μελιτιανών χριστιανών. Εκ παραλλήλου κι άλλες αιρέσεις μπόηκαν δυναμικά στον αιματηρό χριστιανικό εμφύλιο για την μοιρασιά της πίτας,

όπως οι απολλιναριστές, οι μασσαλιανοί, οι νοβατιανοί, οι ιακωβίτες κ.ά.

Δολοφόνησε επίσκοπο και βίασε γυναίκα

Το 335 μ.Χ. είχαν συσσωρευτεί πολλές κατηγορίες εναντίον του πατριάρχη Αθανασίου. Οι κύριες ήταν: Για υπερβολική φορολογία, που είχε επιβάλει στην επαρχία της Αλεξάνδρειας, για βίαιες ενέργειες αυτού και των πιστών του εναντίον πολλών εκ των εχθρών του ακόμα και μέσα σε εκκλησίες, για την κρυφή βοήθεια σε πολιτικούς αντιπάλους τού αυτοκράτορα και για την παρεμπόδιση της αποστολής σιταριού απ' το λιμάνι της πόλης, που κατευθυνόταν προς τους φτωχούς.

Οι κατηγορίες αυτές τον οδήγησαν στην καθαίρεσή του απ' τον ίδιο τον ορθόδοξο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο τον Μέγα, με έγγραφο που έστειλε στην σύνοδο της Τύρου. Όμως, ο Αθανάσιος παραποίησε το έγγραφο αυτό δύο φορές, αναδημοσιεύοντας την επιστολή με ψεύτικα λόγια του Κωνσταντίνου, που έλεγαν δήθεν, ότι ο Αθανάσιος συκοφαντήθηκε. Οι κατηγορίες για βία και επιθέσεις πλήθαιναν, όπως ότι διέταξε τον ιερέα Μακάριο να επιτεθεί εναντίον του αρειανιστή ιερέα Ισχύρα, ότι ο ίδιος ο Αθανάσιος είχε δολοφονήσει τον επίσκοπο Αρσένιο κι ότι ο άγιος είχε διαφθείρει κάποια γυναίκα. Με όλα αυτά ο Αθανάσιος εξορίστηκε στα Τρέβηρα της Γαλατίας για δύο χρόνια. Οι απολογητές του λένε, ότι όλα αυτά ήταν συκοφαντίες και πίσω τους βρίσκονταν οι αρειανιστές και οι μελιτιανοί.

Οι αιρέσεις των αρειανιστών και των μελιτιανών πρέσβευαν, ότι ο Χριστός ήταν θνητός άνθρωπος, κάτι το οποίο οι ορθόδοξοι και οι καθολικοί πολέμησαν μετά μανίας. Ο Αθανάσιος τους βρίζει σε κάθε έργο του αποκαλώντας τους «δυσεβεστάτους», «υποκριτές», «μανιακούς», «μοχθηρούς», «απατεώνες», τον δε αρχηγό του αρειανισμού Άρειο, «βλάσφημο», «παρανοϊκό», «πρόδρομο του Αντιχρίστου» κ.ά.

Ποιός «έχυσε τα έντερα» του Άρειου στην τουαλέτα;

Έτσι, καλλιεργήθηκε το ανάλογο κλίμα και το 336 μ.Χ., την εποχή της πρώτης εξορίας του αγίου Αθανασίου, ο Άρειος δολοφονείται με άγριο τρόπο. Η δολοφονία έγινε στην Κωνσταντινούπολη κατά την διάρκεια διαλείμματος κοινής συλλειτουργίας του Αρείου με ορθοδόξους με μαφιόζικο τρόπο: *«Ήσαν δε τότε πατριάρχαι εις μεν την Κωνσταντινούπολιν Αλέξανδρος, εις δε την Αντιόχειαν Ευστάθιος και εις τα Ιεροσόλυμα Μάξιμος. Εις την Αλεξάνδρειαν ουδείς χειροτονήθη εξωρισμένου του Αγίου Αθανασίου. Τούτων ούτως εχόντων, πεισθείς*

ο βασιλεύς υπό του Ευσεβίου και των λοιπών, διέταξε τον πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Αλέξανδρον, όπως συλλειτουργήση απροφασίστως μετά του Αρείου η άλλως να παραιτηθή του θρόνου. Ιδών ο Αλέξανδρος ότι και τα δύο δεινά είναι, έστρεψε την ελπίδα αυτού πάσαν προς τον Θεόν και παρεκάλει αυτόν να κάμη την εκδίκησιν. Ότε δε έφθασεν η ωρισμένη ημέρα, την οποίαν καθώρισεν ο βασιλεύς, μεταβάς ο Άρειος προς εκπλήρωσιν της σωματικής του ανάγκης, παρευθύς -ω της δικαίας κρίσεως του Θεού!- εχύθησαν τα εντόσθιά του υποκάτω αυτού και έλαβεν την αξίαν τιμωρίαν ο θεομάχος, απολαύσας το αιώνιον πυρ, το ητοιμασμένον τω Διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού» («Μέγας Συναξαριστής», Ιανουαρίου ΙΗ , σελ. 419).

Και ο Αθανάσιος επιβεβαιώνει την δολοφονία: **«...και ως αντιπεμπούσης της δίκης το ξύλον εν αυτώ την ιδίαν κοιλίαν έπληξε και αντί του θρόνου τη πληγή τα ίδια εξήνεγκεν έντερα και μάλλον ο θρόνος εκείνου το ζην απέσπασεν η αυτός απεσπάσθη παρ' εκείνου· εξεχύθη γουν, ως γέγραπται κατά τον Ιούδαν, τοις σπλάγχνοις και καταπεσών εβαστάχθη και μετά μία ημέραν απώλετο»** (Άγιος Αθανάσιος, «Προς τους απανταχού μοναχούς περί των γεγενημένων παρά των Αρειανών», κεφ. 57, παρ. 3-4).

Βεβαίως, ούτε ο ίδιος ο Γιαχβέ, αλλά ούτε και η «δικαία κρίση» του ξεκοίλιασαν τον Άρειο, αλλά οι φανατικοί ορθόδοξοι αντίπαλοί του. Ως δολοφόνος κατηγορήθηκε απ' τους αρειανιστές ο ορθόδοξος αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Παύλος. Άλλωστε οτιδήποτε διαφοροποιείται απ' το δόγμα τους αποτελεί γι' αυτούς έργο του Σατανά. Εδώ επιβεβαιώνεται για ακόμα μία φορά και στην πράξη η γνωστή ρήση του τυφλού θρησκευτικού φανατισμού: «Ορθοδοξία ή θάνατος». Η δολοφονία αυτή έριξε κι άλλο λάδι στην φωτιά, που είχε ήδη ανάψει μεταξύ όλων των παρατάξεων και θρησκειών: **«Υπό γαρ τούδε του εμφυλίου των χριστιανών πολέμου συνεχείς εγίγνοντο κατά την πόλιν στάσεις, πολλοί τε εκ των γιγνομένων συντριβέντες απώλοντο»** (Σωκράτης, «Εκκλησιαστική Ιστορία», βιβλίο 2, κεφ.12, παρ.17-20).

Ο Μέγας Αθανάσιος, πέρασε χρόνια στην έρημο υπηρετώντας τον Άγιο Αντώνιο, ο οποίος τον υποστήριξε αργότερα στην πολεμική του κατά του Αρείου. Στην εικόνα φαίνονται να πατούν και οι δύο μαζί τον Άρειο (το ύφασμα, που κρατούν, είναι - σύμφωνα με την παράδοση- αυτό που φορούσε ο Άγιος Παύλος, προτού

«αναχωρήσει για τον Παράδεισο»).

Η δυναμική επιστροφή του Αθανάσιου στην Αλεξάνδρεια σημαδέυτηκε από αιματηρά επεισόδια με την προσπάθεια των ορθοδόξων να επανέλθουν στην εξουσία: *«Παντού μετά την προπαγανδιστική του περιοδεία (του Αθανασίου) ανέβηκαν στους θρόνους αντιεπίσκοποι, προκλήθηκε διχόνοια και προέκυψαν νέες διασπάσεις. Γιατί με τους νέους αντιεπισκόπους δημιουργούνταν διαρκώς αναταραχές και οδομαχίες, με αποτέλεσμα τα λιθόστρωτα να καλύπτονται από εκατοντάδες πτώματα»* (Καρλ Χάινς Ντέσνερ, «Η εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού», σελ. 487).

Πιστός ιδεολογικός υποστηρικτής του στην μάχη εναντίον όλων ήταν ο δάσκαλός του, Άγιος Αντώνιος, θαυματοποιός και αντιαρειανιστής, που τότε ζούσε ασκητεύοντας σε πηγάδια της ερήμου. Και επειδή η διαμονή σε ξεροπήγαδα υπήρξε μόδα της εποχής, ο Αθανάσιος κατέφυγε εκεί για έξι χρόνια, για να γλυτώσει από τους διώκτες του αρειανιστές: *«Και ο μεν Αθανάσιος έβλεπεν εαυτόν εις μεγάλην στεναχωρίαν και φυγών εκρύβη εις εν ξεροπήγαδον, εκείνοι δε ζητήσαντες και μη ευρόντες αυτόν έγγραφαν δευτέραν καθαίρεσιν κατ' αυτού... Έμεινε λοιπόν κεκρυμμένος εις τον λάκκον εκείνον ο Μέγας Αθανάσιος έτη εξ»* («Συναξαριστής», Τόμος Ιανουαρίου, σελ. 422).

Ιερέας Πάυλος: Η «μαύρη χείρ» του Αθανασίου

Ακολούθησε η δεύτερη εξορία του αγίου απ' το 339 έως το 346 μ.Χ., που έγινε επί του αρειανιστή αυτοκράτορα Κωνσταντίου απ' την Σύνοδο της Αντιοχείας και διήρκεσε επτάμισυ έτη. Η εξορία του αποτέλεσε ακόμη μία φορά πυροδότηση της βίας και των οδομαχιών στην πολύπαθη Αλεξάνδρεια: *«Οι αστυνομικές και στρατιωτικές επεμβάσεις, οι εξορίες, οι θάνατοι στην πυρά και οι εκτελέσεις δεν έπαιρναν τέλος, ενώ ο Αθανάσιος υποστήριζε μονίμως, πως είχε την ομόφωνη υποστήριξη του λαού της Αλεξανδρείας, αν και ίσχυε μάλλον το αντίθετο»* («Η εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού», σελ. 48).

Ας δούμε όμως, πως περιγράφει και ένας ορθόδοξος υποστηρικτής του Αθανασίου τον μαινόμενο εμφύλιο των χριστιανών: *«Άλλοι δε ξιφών πληγάζ επεδείκνυντο, άλλοι λιμόν υπομεμενηκέναι παρ' αυτών απωδύροντο και ταύτα ουχ οι τυχόντες εμαρτύρουν άνθρωποι, αλλ' εκκλησίαι όλαι ήσαν υπέρ ων οι απαντήσαντες και πρεσβεύοντες εδίδασκον, στρατιώτας ξιφήρεις, όχλους μετά ροπάλων, δικαστών απειλάς, πλαστών γραμμάτων υποβολάς, προς τούτοις παρθένων γυμνώσεις, εμπρησμούς εκκλησιών, φυλακάς κατά των συλλειτουργών και ταύτα πάντα δι'*

ουδέν έτερον η δια την δυσώνυμον αίρεσιν των Αρειομανιτών» (Θεοδώρητος, «Εκκλησιαστική Ιστορία», κεφ. 105, παρ. 617).

Το 342 μ.Χ. ο στρατηγός του ιππικού Ερμογένης ανέλαβε να αποκαταστήσει την τάξη και να θέσει τέλος στον εμφύλιο εκκλησιαστικό πόλεμο ύστερα από διαταγή του Κωνσταντίου. Ο Ερμογένης, ύστερα από παγίδα, που του είχε στήσει το πλήθος των φανατικών ορθοδόξων, εγκλωβίζεται μέσα στο σπίτι του και καίγεται ζωντανός: *«Ως δε επέκειτο ο Ερμογένης δια στρατιωτικής χειρός απελάσαι τον Παύλον, παροξυνθέν τότε το πλήθος οία εν τοις τοιούτοις φιλεί γίγνεσθαι, αλογωτέρας εποιείτο κατ' αυτού τας ορμάς και εμπίρησι μεν αυτού την οικίαν, αυτόν δε σύραντες απέκτειναν»* (Σωκράτης, «Εκκλησιαστική Ιστορία», βιβλίο 2, κεφ. 13, παρ. 9-13).

Ως εγκέφαλος της πράξης καταδείχθηκε ο ορθόδοξος ιερέας Παύλος, ο δολοφόνος του Αρείου. Ο Παύλος εξορίζεται στην περιοχή της Μικρής Αρμενίας, όπου αρκετά χρόνια αργότερα θα στραγγαλιστεί με την σειρά του από αρειανιστές. Πίσω απ' αυτόν βρισκόταν για άλλη μία φορά ο εγκέφαλος του όλου εγχειρήματος, Αθανάσιος.

Την ίδια εποχή, δρομολογείται για πρώτη φορά το μετέπειτα σχίσμα των εκκλησιών απ' τον εξόριστο στα Τρέβηρα Αθανάσιο, που έχει πείσει τους καθολικούς και τον αυτοκράτορα της Δύσης Κώνσταντα να αντιταχθούν στον Κωνσταντίο και στους αρειανιστές. Εκεί, συνομότησε με τον εξόριστο Παύλο, πείθοντας τον αυτοκράτορα και αδελφό του Κωνσταντίου, Κώνστα, να τους στείλει πίσω στην Αλεξάνδρεια υπό την προστασία του. Ουσιαστικά ο Αθανάσιος προσπαθούσε να πείσει τον Κώνσταντα να ξεκινήσει την αναπροσάρτηση της Ανατολικής Αυτοκρατορίας στην Ρώμη μέσω πολέμου.

Ο Κωνσταντίος, φοβούμενος τον εμφύλιο πόλεμο ζήτησε την επιστροφή του Αθανασίου στην Αντιόχεια, όπου τον υποδέχθηκε ο ίδιος με δάφνες καταστρέφοντας όλα τα έγγραφα, που τον ενοχοποιούσαν. Με την επιστροφή του αγίου στην Αλεξάνδρεια και χωρίς χρονοτριβές στήθηκαν οι διορισμοί δικών του επισκόπων και οι βίαιοι διωγμοί των αντιπάλων του. Ο Αθανάσιος έστησε και μία μικρή Εκκλησιαστική Σύνοδο στην Ιερουσαλήμ, που αποκατέστησε την φήμη και την δόξα του.

Οδομαχίες, πυρές, βεβηλώσεις και δολοφονίες

Η τρίτη εξορία του έγινε από το 356 έως το 362 μ.Χ. πάλι από τον Κωνσταντίο. Το

357 μ.Χ. έγραψε ένα έργο προς τον αυτοκράτορα Κωνστάντιο, την «Απολογία προς τον βασιλέα Κωνστάντιον», όπου κολακεύει υπερβολικά τον αρειανιστή αυτοκράτορα, αποκαλώντας τον «θεοφιλέστατον», «δίκαιον» ζητώντας την συγγνώμη του: **«Συγχώρησον ειπόντι μοι ταύτα, φιλανθρωπότατε Αύγουστε, και πολλήν μοι συγγνώμηνδος»** (παρ. 3), ενώ το 358 μ.Χ. στο «Προς τους απανταχού μοναχούς περί των γεγενημένων παρά των Αρειανών επί Κωνσταντίου» εξαπολύει λεκτική επίθεση εναντίον του.

Οι απόψεις του για τον Κωνστάντιο αλλά και για πολλούς άλλους μεταβάλλονταν αρκετές φορές ανάλογα με την περίσταση. Την ίδια περίοδο οι πράξεις βίας, οι οδομαχίες, οι βεβηλώσεις, οι πυρές και οι καταστροφές επεκτάθηκαν γρήγορα σε όλη την ανατολική επικράτεια της αυτοκρατορίας. Αντιόχεια, Άγκυρα, Κωνσταντινούπολη, Ανδριανούπολη, Γάζα και πολλές άλλες πόλεις αλληλοσπαράσσονταν.

Ο Κωνστάντιος, για να σταματήσει τον ανεξέλεγκτο εμφύλιο, έλαβε σκληρά μέτρα. Την νύχτα της 9ης Φεβρουαρίου του 356 μ.Χ., ο Αθανάσιος ιερουργούσε σε αγρυπνία στο ναό του Αγίου Θεωνά. Τότε 5.000 στρατιώτες κύκλωσαν την εκκλησία, για να συλλάβουν τον Αθανάσιο: **«Μερισθέν δε το πλήθος εις δύο μέρη και των μεν θελόντων τον Γρηγόριον, των δε τον Μέγαν Αθανάσιον, σύγχυσις μεγάλη εγένετο. Βλέπων δε ο στρατηγός Συριανός, ότι κινδυνεύει να γίνη εμφύλιος πόλεμος, και ότι έκαυσαν ένα ναό, του Διονυσίου καλούμενον, εσκέφθη να φονεύση τον Αθανάσιον, δια να παύση η σύγχυσις»** («Συναξαριστής», Τόμος Ιανουαρίου, σελ. 423). Παρά την αιματηρή μάχη που ακολούθησε, ο άγιος κατάφερε να φυγαδευτεί από τους κληρικούς του. Ο πρόωρος θάνατος του Κωνσταντίου τον έφερε και πάλι πίσω στην Αλεξάνδρεια. Το 358 μ.Χ. δολοφονείται από καθολικούς και ορθοδόξους ο αρειανιστής πατριάρχης Αλεξανδρείας, Γεώργιος.

Η τέταρτη εξορία του Αθανασίου κράτησε ενάμισυ χρόνο και έγινε το 362 μ.Χ. επί Ιουλιανού του «Παραβάτη», επειδή συνέχιζε να είναι ο αρχηγός των ταραχών και επειδή κατηχούσε και βάπτιζε μετά βίας Ελληνίδες γυναίκες στο Χριστιανισμό. Ο Ιουλιανός έστειλε στην Αλεξάνδρεια ένα στρατηγό του με 200 άνδρες, να συλλάβουν τον ταραχοποιό Αθανάσιο. Όμως εκείνος κατάφερε να ξεφύγει και έμεινε κρυμμένος στο σπίτι ενός χριστιανού της Αλεξάνδρειας μέχρι και τον θάνατο του Ιουλιανού. Μετά την δολοφονία του αυτοκράτορα από τον στρατιώτη του Άγιο Μερκούριο και την στέψη του ορθόδοξου αυτοκράτορα Ιοβιανού, ο Αθανάσιος επέστρεψε το 363 μ.Χ. πίσω στα καθήκοντά του και στον θρόνο του.

Η επιστροφή του έφερε ξανά πόλεμο και συμπλοκές με κινητοποιήσεις του στρατού. Πολλοί αιρετικοί επίσκοποι διαπομπεύτηκαν ή εξορίστηκαν. Η πέμπτη εξορία του έγινε το 365 μ.Χ. για έξι μήνες επί του αρειανιστή αυτοκράτορα Ουάλεντος. Ο Ουάλης κινήθηκε εναντίον του θεωρώντας τον υπαίτιο των ταραχών. Το φανατικό πλήθος, που καθοδηγούσε ο Αθανάσιος, στασίασε και πάλι. Ο άγιος απειλούσε τον αυτοκράτορα με αιματηρό εμφύλιο. Ο Ουάλης φοβούμενος τον Αθανάσιο και θέλοντας να ομαλοποιήσει τις ταραχές σταμάτησε και την δίωξη του πανίσχυρου πατριάρχη. Ο Αθανάσιος πέθανε στις 2 Μαΐου 373 μ.Χ.. Τα γεγονότα που χαρακτηρίζουν τον συνολικό τυχοδιωκτικό του βίο, είναι πραγματικά ατελείωτα και θα χρειαζόμασταν πολλές σελίδες, για να τα στοιχειοθετήσουμε.

Το μίσος του Αγίου Αθανασίου κατά των Ελλήνων

Ο Αθανάσιος στα γραπτά του επιτίθεται κατά πάντων μη ορθοδόξων και ειδικά κατά των Ελλήνων: **«Ταύτας δε και τας τοιαύτας της ειδωλομανίας ευρέσεις άνωθεν και προ πολλού προεδίδασκεν η γραφή λέγουσα. Αρχή πορνείας επίνοια ειδώλων, εύρεσις δε αυτών φθορά ζωής· ούτε γαρ ην απ' αρχής, ούτε εις τον αιώνα έσται, κενοδοξία γαρ ανθρώπων ήλθεν εις τον κόσμον, και δια τούτο σύντομον αυτών (των Ελλήνων) τέλος επενοήθη»** (Αθανάσιος, «Κατά Ελλήνων», κεφ. 11, 1-6).

Επίσης: **«Είθε δε και οι των τοιούτων ψευδοθεών κήρυκες και μάντεις (οι Έλληνες), ποιηταί λέγω και συγγραφείς, απλώς θεούς αυτούς είναι γεγραφήκεσαν. Αλλά μη και τας πράξεις αυτών προς έλεγchon αθεότητος και αισχροποιού πολιτείας αναγεγραφήκεσαν; ηδύναντο γαρ και μόνω τω της θεότητος ονόματι την αλήθειαν υφαρπάσαι, μάλλον δε τους πολλούς από της αληθείας πλανήσαι, νυν δε έρωτας και ασελγείας διηγούμενοι του Διός και παιδοφθορίας των άλλων και ζηλοτυπίας προς ηδονήν των θηλειών και φόβους και δειλίας και τας άλλας κακίας, ουδέν άλλο η εαυτούς ελέγχουσιν, ότι ου μόνον ου περί θεών διηγούνται, αλλά ουδέ περί ανθρώπων, περί δε αισχρών και του καλού μακράν όντων μυθολογούσιν»** (κεφ. 15, 12-22).

Επίθετα και φράσεις εναντίον των Ελλήνων εξακοντίζονται σε όλα τα έργα του όπως «βλάσφημοι», «τρελοί», «ψεύτες», «δουλοπρεπείς», «άθεοι», «πρέπει να εξοντωθούν», «θα καούν στην Κόλαση», «αποτρόπαιοι δαίμονες» κ.ά.: **«...εξιλεούσθαι ους Έλληνες καλούσιν αποτροπαίους δαίμονας»** (Σωζομενός, «Εκκλησιαστική Ιστορία», βιβλίο 5, κεφ. 5, παρ. 1).

Δειγματοληψία κειμένων του Αγίου Αθανασίου με τις απόψεις του για τους Έλληνες

- **«Τοιούτοι θεοί εις αυτούς ο Έρως και η Αφροδίτη της Πάφου, εις την Κρήτην ο περιβόητος εκεί Ζευς, και ο εν Αρκαδία Ερμής... ημείς έχομεν ένα παράδειγμα εναντίον πάσης ειδωλολατρίας, ότι δηλαδή οι άνθρωποι την εφεύρον όχι δι' άλλο τίποτε αλλά δια τα πάθη εκείνων που την έπλασαν, όπως και η σοφία του Θεού προ πολλού εμαρτύρησε λέγουσα **“Αρχή της πορνείας η επινόησις των ειδώλων”**» (Σοφ. Σολ. 14,12: 9,1510)**

(Από το έργο του «Κατά Ελλήνων», έκδοση «Έργα Απολογητικά», εποπτεία του καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Παν. Χρήστου, μτφρ. του καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Στέργιου Σάκκου.)

- **«...οι λεγόμενοι φιλόσοφοι και επιστήμονες των ειδωλολατρών, όταν μεν κατηγορούνται, δεν αρνούνται ότι οι παρουσιαζόμενοι ως θεοί είναι μορφαί και τύποι ανθρώπων και κτηνών, όταν δε απολογούνται, λένουν ότι έχουν τα ομοιώματα, δια να τους απαντά το θείον δια μέσου αυτών και να τους εμφανίζεται -διότι, λένουν, δεν είναι δυνατόν αλλιώς να γνωρίσουν τον ίδιον τον άορατον, παρά μόνον με τα τοιαύτα αγάλματα και τας τελετάς. Εκείνοι δε που είναι ακόμη φιλοσοφώτεροι απ' αυτούς και νομίζουν ότι λένουν περισσότερο βαθυστόχαστα πράγματα, ισχυρίζονται ότι τα ομοιώματα κατεσκευάσθησαν και εζωγραφήθησαν, δια να επικαλούνται δι' αυτών και να εμφανίζονται θείοι άγγελοι και θείαι δυνάμεις, ώστε εμφανιζόμενοι δια μέσου αυτών να τους διδάσκουν την γνώσιν του Θεού. Και λένουν, ότι αυτά είναι δια τους ανθρώπους ένα είδος γραμμάτων, τα οποία διαβάζοντες οι άνθρωποι δύνανται να γνωρίσουν και να κατανοήσουν τον Θεόν, δια της εμφανίσεως των θείων αγγέλων που γίνεται δια μέσου αυτών. Αυτά βέβαια εκείνοι έτσι τα μυθολογούν, διότι ασφαλώς δεν θεολογούν, μη γένοιτο»** («Κατά Ελλήνων», 19, 5-20).

- **«Και το αξιοθαύμαστον, καθώς λένουν αυτοί που ιστορούν, είναι το εξής· ότι, ενώ οι Πελασγοί έμαθαν τα ονόματα των θεών από τους Αιγυπτίους, δεν γνωρίζουν αυτοί τους θεούς που λατρεύονται εις την Αίγυπτον και λατρεύουν άλλους θεούς διαφορετικούς από τους θεούς εκείνων. Και είναι τελείως διαφορετική η θεωρία και η θρησκεία των εθνικών, οι οποίοι κατελήφθησαν από την μανίαν των ειδώλων, και δεν συναντώνται τα αυτά εις τους αυτούς»** («Κατά Ελλήνων», 23).

Την επίθεση κατά της ελληνικής φιλοσοφίας, συνεχίζει ο Αθανάσιος και στο απολογητικό έργο του «Περί Ενανθρωπήσεως»:

- **«Οι φιλόσοφοι των Ελλήνων έγραψαν πολλά με αληθοφάνειαν και τέχνην· επαρουσίασαν λοιπόν κάτι τόσο μέγα όσον ο σταυρός του Χριστού; Διότι μέχρι του θανάτου των τα σοφίσματά των είχαν την αληθοφάνειαν, αλλά και όσα εθεωρούσαν, όταν ήσαν ζώντες, ότι έχουν ισχύ, ήσαν αντικείμενα ανταγωνισμού μεταξύ των, και εφιλονείκουν μεταξύ των δια την θεωρίαν των. Και το παραδοξότατον είναι, ότι, ενώ ο Λόγος του Θεού edίδαξε με πτωχοτέρας λέξεις, επεσκίασε τους περιφήμους σοφιστάς και κατήργησε τας διδασκαλίας εκείνων και προσήλωσεν όλους πλησίον του και εγένεσε τας εκκλησίας αυτού. Και το αξιοθαύμαστον είναι, ότι με την κάθοδόν του ως ανθρώπου εις τον θάνατον κατήργησε τα μεγάλα λόγια των σοφών περί των ειδώλων. Ποίου αλήθεια ο θάνατός ποτε εξεδίωξε δαίμονας;»** (50, 5-15).

- **«Των Ελλήνων η σοφία μεμώραται»** («Περί ενσαρκώσεως του λόγου», κεφ. 46, τμ. 4, γρ. 3).

- **«Πάντα ψευδάμενοι Έλληνες»** («Περί ενσαρκώσεως του λόγου», κεφ. 50, τμ. 6, γρ. 2).

- **«Την ελληνικήν αφροσύνην»** («Τρεις λόγοι κατ' Αρειανών», τομ. 26, σελ. 177, γρ. 16).

- **«Των Ελλήνων αγνωσίαν»** («Τρεις λόγοι κατ' Αρειανών», τομ. 26, σελ. 673, γρ. 24).

Ο βίος του Αγίου Αθανασίου ακολουθεί την πεπατημένη γραμμή της Ορθοδοξίας, που πρεσβεύει, ότι όσο πιο φανατικός, μισαλλόδοξος, αιμοβόρος και βίαιος είναι κάποιος ιερέας ή πιστός της, τότε αγιοποιείται. Αρκεί βέβαια να υποστηρίζει με οποιοδήποτε τρόπο τα εξουσιαστικά συμφέροντα της Εκκλησίας. Ο Άγιος και Μέγας Αθανάσιος τιμάται στις 18 Ιανουαρίου κάθε έτους μαζί με τον Κύριλλο Αλεξανδρείας, τον εγκέφαλο της κατακρεούργησης της φιλοσόφου Υπατίας.

Πρόταση προς αναδημοσίευση: **Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο**

Πηγές-παραπομπές

freeinquiry.gr

athriskos.gr

apollonios.pblogs.gr

aorata-gegonota.blogspot.gr